

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 28ης Φεβρουαρίου 1996

«Υπάλληλοι - Καθήκον αρωγής - Άρθρο 24 του Κανονισμού Υπηρεσιακής
Καταστάσεως»

Στην υπόθεση T-294/94,

Κωνσταντίνος Δημητριάδης, πρώην υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τον Μάρκο Παπαζήση, δικηγόρο Θεσσαλονίκης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη διεύθυνση του προσφεύγοντος-ενάγοντος, 4 A, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τους Jean-Marie Stenier, Χρήστο Κομνηνό και Paolo Giusta, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την έδρα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, 12, rue Alcide de Gasperi, Kirchberg,

καθού-εναγομένου,

που έχει ως αντικείμενο πρώτον, προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως 8543 της 8ης Μαρτίου 1994 και της αποφάσεως 8912 της 1ης Ιουλίου 1994 του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με τις οποίες απορρίφθηκαν, αντιστοίχως, η βάσει του άρθρου 24, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων υποβληθείσα αίτηση αρωγής και η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος-ενάγοντος και, δεύτερον, αγωγή με την οποία ζητείται να υποχρεωθεί το Ελεγκτικό Συνέδριο να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη την οποία ο

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

προσφεύγων-ενάγων ισχυρίζεται ότι υπέστη αφενός λόγω των προσβαλλομένων αποφάσεων και αφετέρου λόγω εξυβρίσεως του από τον προϊστάμενό του,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. P. Briët, Πρόεδρο, B. Vesterdorf και A. Potocki, δικαστές,
γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 8ης Φεβρουαρίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων) ήταν μόνιμος υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, τοποθετημένος στη μεταφραστική υπηρεσία με την ιδιότητα του μεταφραστή ελληνικής γλώσσας.
- 2 Στις 24 Νοεμβρίου 1993 ο Κ., επικεφαλής του ελληνικού μεταφραστικού τμήματος και προϊστάμενος του προσφεύγοντος, άφησε στο γραφείο του δευτέρου ένα κείμενο το οποίο έπρεπε να μεταφραστεί από τον προσφεύγοντα έως τις 9 Δεκεμβρίου 1993. Στις 25 Νοεμβρίου 1993 ο Κ. και ο προσφεύγων συζήτησαν, στο γραφείο του προσφεύγοντος, σχετικά με τη μετάφραση του κειμένου αυτού. Ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι δεν θα είχε τον χρόνο να μεταφράσει το έγγραφο αυτό εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας, για τον λόγο ότι επρόκειτο, εν τω μεταξύ, να πάρει τριήμερη άδεια, ότι έπρεπε να ασχοληθεί με ορισμένες οικιακές

εργασίες και ότι αντιμετώπιζε ορισμένα προβλήματα υγείας (ζαλάδες), πρότεινε δε να ανατεθεί η εργασία σε άλλο μέλος της υπηρεσίας.

- 3 Η συζήτηση εξετράπη. Κατά τη διάρκεια της συζητήσεως αυτής, ο Κ. αποκάλυψε τον προσφεύγοντα «βλάκα» και στη συνέχεια του είπε «ασιχτίρ» (τουρκική έκφραση), φράσεις τις οποίες ο προσφεύγων θεωρεί υβριστικές (κατ' αυτόν, η τελευταία φράση σημαίνει «να πας να γαμ...»).
- 4 Στις 26 Νοεμβρίου 1993 ο προσφεύγων, αφενός, κατέθεσε έγκληση ενόπιον της Εισαγγελικής Αρχής του Λουξεμβούργου και, αφετέρου, υπέβαλε αίτηση αρωγής βάσει του άρθρου 24, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ).
- 5 Επειδή για την υποβολή της αιτήσεώς του δεν είχαν τηρηθεί ορισμένες διατυπώσεις, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ), με υπηρεσιακό σημείωμα της 8ης Δεκεμβρίου 1993, κάλεσε τον προσφεύγοντα να υποβάλει νέα αίτηση.
- 6 Στις 9 Δεκεμβρίου 1993 ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, με την οποία ζήτησε τη διεξαγωγή διοικητικής εξετάσεως και την επιβολή πειθαρχικών κυρώσεων στον Κ.
- 7 Στις 14 Ιανουαρίου 1994 η ΑΔΑ έδωσε, βάσει του άρθρου 24, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, εντολή στον F., προϊστάμενο της μεταφραστικής υπηρεσίας, να διεξαγάγει εξέταση προκειμένου να διαπιστώσει το αληθές των πραγματικών περιστάσεων που εξέθετε ο προσφεύγων στην αίτηση αρωγής.
- 8 Κατά τη διάρκεια της εξετάσεως αυτής, εξετάστηκαν διαδοχικά, στις 19 Ιανουαρίου 1994, ο προσφεύγων, ο Κ. και τέσσερα μέλη της μεταφραστικής υπηρεσίας τα οποία

είχαν προταθεί ως μάρτυρες από τον προσφεύγοντα. Ο τελευταίος μάρτυρας εξετάστηκε στις 27 Ιανουαρίου 1994.

- 9 Θεωρώντας ότι υπήρχαν ενδείξεις συνυπαιτιότητας του προσφεύγοντος και του Κ., η ΑΔΑ αποφάσισε να εξετάσει διαδοχικά τους δύο αυτούς υπαλλήλους στο πλαίσιο του άρθρου 87, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, το οποίο αφορά το πειθαρχικό καθεστώς. Η διαδικασία αυτή αφορούσε, ως προς τον προσφεύγοντα, τρεις περιπτώσεις ενδεχομένης αρνήσεως εργασίας, μεταξύ των οποίων και εκείνη που αποτέλεσε το αντικείμενο του επεισοδίου της 25ης Νοεμβρίου 1993, και, ως προς τον Κ., το επεισόδιο της 25ης Νοεμβρίου 1993. Οι ακροάσεις έλαβαν χώρα στις 28 Ιανουαρίου 1994. Δύο άλλα μέλη του ελληνικού μεταφραστικού τμήματος εξετάστηκαν ως μάρτυρες στις 31 Ιανουαρίου 1994.
- 10 Στις 31 Ιανουαρίου 1994 ο προσφεύγων αποχώρησε από τη θέση μεταφραστή στο Ελεγκτικό Συνέδριο και ανέλαβε καθήκοντα γλωσσομαθούς νομικού στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.
- 11 Μετά το πέρας της εξετάσεως αυτής, η ΑΔΑ του καθού αποφάσισε, με το έγγραφο 8543 της 8ης Μαρτίου 1994 που απηύθυνε στον προσφεύγοντα, να απορρίψει την αίτηση αρωγής που είχε υποβάλει. Προς τούτο, η ΑΔΑ στηρίχθηκε στο ότι υπήρχαν «ενδείξεις συνυπαιτιότητας», καθώς και σε όλα τα στοιχεία της υποθέσεως. Η ΑΔΑ δέχτηκε ως αληθή, μεταξύ άλλων, τα εξής πραγματικά περιστατικά: ο Κ. ουδέποτε αρνήθηκε ότι εκστόμισε τις ανωτέρω φράσεις, οι οποίες ειπώθηκαν κατά τη διάρκεια λογομαχίας, δήλωσε δε, κατά την εξέτασή του στις 19 Ιανουαρίου 1994, ότι ήταν πρόθυμος να ζητήσει συγγνώμη. Η ΑΔΑ κατέληξε, έτσι, στο συμπέρασμα ότι προς το συμφέρον της υπηρεσίας δεν έπρεπε να ληφθούν περαιτέρω μέτρα κατά του Κ.
- 12 Η ΑΔΑ αποφάσισε επίσης, με το έγγραφο 8544 της 8ης Μαρτίου 1994 που απηύθυνε στον προσφεύγοντα, να θέσει τέρμα στην πειθαρχική διαδικασία που είχε κινηθεί εναντίον του, χωρίς να του επιβάλει πειθαρχικές κυρώσεις. Συγκεκριμένα, η ΑΔΑ έκρινε ότι δύο από τις τρεις περιπτώσεις αρνήσεως εργασίας δεν είχαν αποδειχθεί, η δε τρίτη (που αποτέλεσε την αφορμή του επεισοδίου της 25ης Νοεμβρίου 1993) δεν αρκούσε για να δικαιολογήσει την επιβολή πειθαρχικής

κυρώσεως, καίτοι οι λόγοι τους οποίους είχε επικαλεστεί ο προσφεύγων δεν φαίνονταν πειστικοί.

- 13 Τέλος, η ΑΔΑ, με έγγραφο της 9ης Μαρτίου 1994 το οποίο απηύθυνε στον Κ., αποφάσισε να θέσει τέρμα στην πειθαρχική διαδικασία που είχε κινηθεί εναντίον του, χωρίς να του επιβάλει πειθαρχικές κυρώσεις.
- 14 Στις 11 Απριλίου 1994 ο προσφεύγων υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως 8543 της ΑΔΑ της 8ης Μαρτίου 1994. Με τη διοικητική αυτή ένσταση, ο προσφεύγων ζήτησε να ληφθούν τα αναγκαία μέτρα για την εξασφάλιση της προστασίας του βάσει του άρθρου 24 του ΚΥΚ, καθώς και να του καταβληθεί το ποσό των 25 000 ECU ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη την οποία ο προσφεύγων ισχυριζόταν ότι είχε υποστεί εξ αιτίας της συμπεριφοράς της ΑΔΑ.
- 15 Η διοικητική αυτή ένσταση απορρίφθηκε ρητώς από την ΑΔΑ με έγγραφο της 1ης Ιουλίου 1994.
- 16 Κατόπιν αυτού, ο προσφεύγων, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 27 Σεπτεμβρίου 1994, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή.
- 17 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων αγόρευσαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 8ης Φεβρουαρίου 1996.

Αιτήματα των διαδίκων

- 18 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την απόφαση 8543 της 8ης Μαρτίου 1994 και την απόφαση της 1ης Ιουλίου 1994, περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως·
 - να υποχρεώσει το καθού να του καταβάλει χρηματική ικανοποίηση ύψους 25 000 ECU για την ηθική βλάβη που υπέστη λόγω των αποφάσεων και της συμπεριφοράς της ΑΔΑ·
 - να υποχρεώσει το καθού, ως αλληλεγγύως ευθυνόμενο, να του καταβάλει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 24, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, το ποσό των 100 000 βελγικών φράγκων ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη την οποία ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπέστη από τις λέξεις που εκστόμισε εναντίον του ο Κ·
 - να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.
- 19 Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει ως αβάσιμα το αίτημα ακυρώσεως και το αίτημα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως βάσει του άρθρου 24, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ·
 - να απορρίψει ως απαράδεκτο ή, επικουρικώς, ως αβάσιμο το αίτημα της επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως βάσει του άρθρου 24, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ·
 - να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στο σύνολο των δικαστικών εξόδων κατ' εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 20 Κατά τον προσφεύγοντα, η ΑΔΑ, λαμβάνοντας τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, παρέβη το άρθρο 24, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, όπως αυτό έχει ερμηνευθεί από τη νομολογία (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουνίου 1979, υπόθεση 18/78, V. κατά Επιτροπής, Rec. 1979, σ. 2093, σκέψη 15).
- 21 Ο προσφεύγων βάλλει καταρχάς κατά της διεξαγωγής της διαδικασίας της διοικητικής εξετάσεως.
- 22 Ο προσφεύγων δεν δέχεται, πρώτον, ότι το καλού έκανε το παν για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών. Δεν ζητήθηκε η μαρτυρία ορισμένων προσώπων τα οποία παρενόησαν μετά τη λογομαχία.
- 23 Δεύτερον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι δέχθηκε διάφορες πιέσεις και απειλές για να αποσύρει την αίτηση αρωγής.
- 24 Τρίτον, στο πλαίσιο της διοικητικής εξετάσεως, η ΑΔΑ ανέσυρε ορισμένες κατηγορίες κατά του προσφεύγοντος στηριζόμενες σε γεγονότα που είχαν συμβεί δύο μήνες πριν τη λογομαχία. Έτσι, η ΑΔΑ αναφέρθηκε σε τρεις περιπτώσεις αρνήσεως εργασίας, καμία από τις οποίες δεν είναι αληθής. Επιπλέον, σε δύο από τις περιπτώσεις αυτές, μεταξύ των οποίων εκείνη που αποτέλεσε την αφορμή του επεισοδίου της 25ης Νοεμβρίου 1993, τίθεται ζήτημα διαπράξεως πλαστογραφίας εις βάρος του.
- 25 Τέλος, με το υπόμνημα απαντήσεως, ο προσφεύγων κατηγορεί το καλού ότι δεν ενήργησε με την απαιτούμενη ταχύτητα.

- 26 Στη συνέχεια ο προσφεύγων αμφισβητεί την ορθότητα των συμπερασμάτων στα οποία κατέληξε η ΑΔΑ. Έτσι, η ΑΔΑ, αρνούμενη να λάβει οποιασδήποτε φύσεως πειθαρχικό μέτρο ή μέτρο προστασίας του προσβληθέντος υπαλλήλου, υπερέβη προδήλως τα όρια της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει ως προς την επιλογή των ενδεδειγμένων μέτρων που οφείλει να λαμβάνει.
- 27 Στο μέτρο που από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις προκύπτει ότι ο Κ. όντως εκστόμισε τις επίμαχες φράσεις, ο προσφεύγων αμφισβητεί τα στοιχεία τα οποία οδήγησαν, παρά ταύτα, το καθού να απορρίψει την αίτηση αρωγής.
- 28 Έτσι, καταλογίζεται στον προσφεύγοντα ότι δεν δέχθηκε τη συγγνώμη του Κ., ενώ ο δεύτερος ουδέποτε ζήτησε προσωπικώς συγγνώμη ούτε εξέφρασε την παραμικρή μεταμέλεια. Εν πάση περιπτώσει, η τυχόν άρνησή του να δεχθεί τη συγγνώμη δεν μπορούσε να αιτιολογήσει την απόρριψη της αιτήσεως αρωγής.
- 29 Επιπλέον, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις κακώς κάνουν λόγο περί συνυπαιτιότητας. Πρώτον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι ύψωσε τη φωνή του μόνον όταν εξυβρίστηκε. Δεύτερον, διατείνεται ότι δεν αρνήθηκε να εκτελέσει την εργασία, αλλ' ανέφερε απλώς ότι δεν μπορούσε να την εκτελέσει εμπροθέσμως και ότι συνεπώς θα ήταν προτιμότερο να ανατεθεί η εργασία αυτή σε άλλο μεταφραστή. Ο προσφεύγων πάντως μετέφρασε εμπροθέσμως το έγγραφο που του ζητήθηκε.
- 30 Κατά το καθού, το οποίο παραπέμπει στην ίδια νομολογία (προπαρατεθείσα απόφαση V. κατά Επιτροπής), οι υποχρεώσεις που απορρέουν από το άρθρο 24, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ τηρήθηκαν. Κατόπιν της υποβολής αιτήσεως αρωγής από τον προσφεύγοντα, διεξήχθη διοικητική εξέταση, στο πλαίσιο της οποίας εξετάστηκαν οι ενδιαφερόμενοι και τέσσερις μάρτυρες. Μολονότι δεν αμφισβητείται ότι όντως ειπώθηκαν οι επίμαχες λέξεις, εντούτοις από την εξέταση δεν κατέστη δυνατό να καθορισθεί με βεβαιότητα ποιος ευθύνεται για τη λογομαχία, αφορμή της οποίας υπήρξε η άρνηση του προσφεύγοντος να μεταφράσει κείμενο το οποίο του παρέδωσε ο προϊστάμενός του. Υπό τις συνθήκες αυτές, η ΑΔΑ αποφάσισε να κινήσει πειθαρχική διαδικασία κατ' αμοιότρον. Στις 28 Ιανουαρίου 1994 διεξήχθησαν νέες ακροάσεις. Ωστόσο, ενόψει των

περιστάσεων, η ΑΔΑ αποφάσισε να θέσει τέρμα στις διαδικασίες αυτές χωρίς να επιβάλει πειθαρχικές κυρώσεις.

- 31 Το καθού υποστηρίζει ότι το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε η ΑΔΑ με την επίμαχη απόφαση είναι αποτέλεσμα συνεκτιμήσεως της όλης καταστάσεως. Έτσι, ο Κ. ουδέποτε αρνήθηκε ότι εκστόμισε τις επίμαχες λέξεις, οι οποίες εκστομίστηκαν κατά τη διάρκεια λογομαχίας, για την οποία δεν κατέστη δυνατόν από τις σχετικές μαρτυρίες να διαπιστωθεί ποιος την προκάλεσε· ο Κ. εκδήλωσε την πρόθεσή του να ζητήσει συγγνώμη από τον προσφεύγοντα, ο τελευταίος όμως αρνήθηκε να δεχθεί οποιαδήποτε έκφραση συγγνώμης, μη επιδεικνύοντας καμία διάθεση για φιλική διευθέτηση της διαφοράς· τέλος, οι δικαιολογίες τις οποίες προέβαλε ο προσφεύγων, όταν αρνήθηκε να αναλάβει την επίμαχη μετάφραση στις 25 Νοεμβρίου 1993, ήταν προδήλως ανεπαρκείς, αν όχι αβάσιμες. Συγκεκριμένα, ο προσφεύγων δεν έλαβε, ούτε καν ζήτησε, άδεια ούτε απουσίασε λόγω ασθένειας. Η διαφορά του αριθμού των προς μετάφραση σελίδων ανά μεταφραστή δεν μπορούσε, προς το συμφέρον της εύρυθμης λειτουργίας της υπηρεσίας, να αποτελέσει νόμιμο λόγο για να μη μεταφράσει το έγγραφο που του ζήτησε ο προϊστάμενός του.
- 32 Κατά συνέπεια, το καθού φρονεί ότι, προς το συμφέρον της υπηρεσίας, δεν έπρεπε ούτε να γίνει δεκτή η αίτηση αρωγής ούτε να ληφθούν πειθαρχικά μέτρα εις βάρος του Κ. ή άλλα υπηρεσιακά μέτρα.
- 33 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η ΑΔΑ ενήργησε με καθυστέρηση, το καθού υποστηρίζει ότι πρόκειται για νέο ισχυρισμό, ο οποίος διατυπώθηκε για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως και είναι, ως εκ τούτου, απορριπτός. Εν πάση περιπτώσει, η καθυστέρηση οφειλόταν σε παρατυπίες κατά την υποβολή της αρχικής αιτήσεως από τον προσφεύγοντα καθώς και στο ότι μεσολάβησε η περίοδος διακοπών του τέλους του έτους.
- 34 Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί πιέσεων και απειλών, το καθού υποστηρίζει ότι τα πρόσωπα που παρενέβησαν στην υπόθεση κατά τους μήνες Δεκέμβριο και Ιανουάριο επιδίωξαν απλώς τη φιλική διευθέτηση της διαφοράς.

- 35 Όσον αφορά τις κατηγορίες περί αρνήσεως εργασίας, το καθού σημειώνει ότι, μετά από εξέταση, οι δύο πρώτες περιπτώσεις δεν διαπιστώθηκαν, ελλείπει αποδεικτικών στοιχείων, και ότι συνεπώς δεν υπήρξε καμία συνέπεια εις βάρος του προσφεύγοντος.
- 36 Όσον αφορά, τέλος, τη μη εξέταση ορισμένων μαρτύρων, το καθού υποστηρίζει ότι δεν ήταν αποδεδειγμένο ότι από τη μαρτυρία τους θα προέκυπταν στοιχεία απαραίτητα για την επίλυση της διαφοράς.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 37 Κατά το άρθρο 24, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, «οι Κοινότητες παρέχουν βοήθεια στον υπάλληλο, ιδίως σε περίπτωση διώξεως των δραστών απειλών, προσβολών, εξυβρίσεων, δυσφημίσεων ή αποπειρών εναντίον του προσώπου (...) του ιδίου (...), λόγω της ιδιότητάς του ή των καθηκόντων του».
- 38 Δεν αμφισβητείται ότι αυτή η υποχρέωση αρωγής υφίσταται και στην περίπτωση κατά την οποία ο δράστης των πράξεων στις οποίες αναφέρεται η διάταξη αυτή είναι κάποιος άλλος υπάλληλος των Κοινοτήτων (προσπαρατεθείσα απόφαση V. κατά Επιτροπής, σκέψη 14).
- 39 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι το κοινοτικό όργανο, ενόψει επεισοδίου απάδοντος προς την τάξη και τη γαλήνη της υπηρεσίας, πρέπει να επεμβαίνει όσο το δυνατόν δραστικότερα και να αντιδρά επιδεικνύοντας την ταχύτητα και τη μέριμνα που απαιτούνται από τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως, για να διαπιστώσει τα πραγματικά περιστατικά και να μπορέσει, επομένως, να συναγάγει τις δέουσες συνέπειες, εν πλήρει επιγνώσει της καταστάσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Απριλίου 1993, υπόθεση T-5/92, Tallarico κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-477, σκέψη 31). Εξάλλου, το κοινοτικό όργανο δεν μπορεί να επιβάλλει πειθαρχικές κυρώσεις στον εμπλεκόμενα στο επεισόδιο υπάλληλο, παρά μόνον αν από τη διαταχθείσα εξέταση αποδεικνύεται με βεβαιότητα συμπεριφορά του εν λόγω υπαλλήλου που παρακωλύει την εύρυθμη λειτουργία της υπηρεσίας ή θίγει την τιμή και την υπόληψη άλλου υπαλλήλου

(απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Νοεμβρίου 1989, υπόθεση 55/88, Κατσούφρος κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1989, σ. 3579, σκέψη 16).

40 Κατά συνέπεια, πρέπει να εξετασθεί αν, όπως υποστηρίζει ο προσφεύγων, το Ελεγκτικό Συνέδριο παρέβη το καθήκον αρωγής που του επέβαλλε το άρθρο 24 του ΚΥΚ.

41 Συναφώς πρέπει καταρχάς να εξετασθούν οι ενέργειες στις οποίες προέβη η ΑΔΑ. Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι εν προκειμένω το Ελεγκτικό Συνέδριο:

- διέταξε τη διενέργεια διοικητικής εξέτασης λίγες ημέρες μετά την υποβολή της αιτήσεως αρωγής από τον προσφεύγοντα,
- άκουσε τους εμπλακέντες στο επεισόδιο,
- εξέτασε τους μάρτυρες που είχε προτείνει ο προσφεύγων,
- κίνησε πειθαρχική διαδικασία κατά των εμπλακέντων στο επεισόδιο,
- στο πλαίσιο των διαδικασιών αυτών, άκουσε εκ νέου τους εμπλακέντες,
- εξέτασε νέους μάρτυρες στο πλαίσιο των ίδιων αυτών διαδικασιών.

Η διοικητική εξέταση περατώθηκε στις 8 Μαρτίου με την προσβαλλόμενη απόφαση.

42 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η ΑΔΑ εξέτασε τους τέσσερις αυτόπτες μάρτυρες της λογομαχίας. Δεδομένου ότι η εξέταση που διεξάγεται στο πλαίσιο του άρθρου 24, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ έχει ως σκοπό, μεταξύ άλλων, τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, δεν επιτρέπεται να καταλογιστεί στην ΑΔΑ το γεγονός ότι δεν εξέτασε πρόσωπα που δεν ήταν παρόντα κατά τη διάρκεια του επεισοδίου ή ενός έστω μέρους του επεισοδίου μεταξύ των δύο υπαλλήλων και των

οποίων η μαρτυρία δεν προκύπτει από κανένα στοιχείο ότι θα μπορούσε να συμβάλει αποτελεσματικά στη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών.

- 43 Όσον αφορά το επιχείρημα περί «πιέσεων και απειλών», το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι διάδικοι δίδουν διαμετρικά αντίθετες ερμηνείες στο περιεχόμενο των παρεμβάσεων, οι οποίες πάντως δεν αμφισβητούνται. Επιπλέον, από κανένα στοιχείο δεν μπορεί να συναχθεί ότι το σημείο αυτό θα μπορούσε να αποσαφηνισθεί με τη διεξαγωγή αποδείξεων. Επομένως, το ανωτέρω επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί.
- 44 Στη συνέχεια, πρέπει να εξετασθεί ο χρόνος εντός του οποίου ενήργησε η ΑΔΑ.
- 45 Το Πρωτοδικείο φρονεί κατ' αρχάς ότι πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα του καθού ότι ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος ότι η ΑΔΑ ενήργησε με καθυστέρηση αποτελεί νέο και συνεπώς απαράδεκτο ισχυρισμό. Η ταχύτητα παρεμβάσεως είναι μία από τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το άρθρο 24, πρώτο εδάφιο, όπως έχει ερμηνευθεί νομολογιακά. Ο προσφεύγων, προβάλλοντας την αιτίαση περί παραβάσεως της διατάξεως αυτής, αμφισβήτησε, έμμεσα έστω, την ταχύτητα των ενεργειών της ΑΔΑ.
- 46 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι από τη λογομαχία μέχρι τη λήψη των τελικών αποφάσεων της ΑΔΑ παρήλθαν συνολικά τρεισήμισι μήνες. Εν τω μεταξύ, η ΑΔΑ είχε αποφασίσει να διεξαγάγει διοικητική εξέταση για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, προέβη στην εξέταση αυτή και διεξήγαγε δύο πειθαρχικές διαδικασίες κατά των εμπλεκέντων στη λογομαχία.
- 47 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι δεν μπορεί να προσαφθεί στην ΑΔΑ ότι ενήργησε με καθυστέρηση κατά παράβαση του άρθρου 24, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ.

- 48 Τέλος, πρέπει να εξετασθεί κατά πόσον η ΑΔΑ, μετά το πέρας της διοικητικής εξετάσεως που διέταξε, συνήγαγε, εν πλήρει επιγνώσει, τις ενδεδειγμένες συνέπειες, αν ληφθεί υπόψη η εξουσία εκτιμήσεως που της αναγνωρίζεται συναφώς (απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Οκτωβρίου 1993, υπόθεση T-59/92, Caronna κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1129, σκέψη 64).
- 49 Στην προκειμένη υπόθεση, μολοντί δεν αμφισβητείται ότι ο Κ. εκστόμισε τις επίμαχες φράσεις, εντούτοις από τη δικογραφία προκύπτει ότι η ΑΔΑ δεν μπορούσε, κατόπιν της διοικητικής εξετάσεως, να καταλείψει τις ευθύνες μεταξύ των εμπλεκόντων στη λογομαχία, πράγμα που αποδεικνύεται από τα πρακτικά της εξέτασεως των μαρτύρων. Κατά συνέπεια, η απόφαση της ΑΔΑ να απορρίψει την αίτηση αρωγής του προσφεύγοντος και να θέσει τέρμα, χωρίς την επιβολή κυρώσεων, στην πειθαρχική διαδικασία που είχε κινηθεί κατά του Κ. λόγω ακριβώς της λογομαχίας αυτής ήταν νόμιμη και δεν συνιστούσε υπέρβαση των ορίων της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει.
- 50 Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι τα λοιπά επιχειρήματα του προσφεύγοντος δεν Οίγουν την ορθότητα του συμπεράσματος αυτού.
- 51 Πρώτον, η ΑΔΑ καλώς εξέτασε, στο πλαίσιο εξέτασεως της οποίας ακριβώς το αντικείμενο ήταν η διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών και των ευθυνών, ορισμένες προγενέστερες αιτιάσεις τις οποίες διατύπωσε ο ένας από τους εμπλεκόντες προς στήριξη των παρατηρήσεών του επί του επίμαχου επεισοδίου.
- 52 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι δεν χρειάζεται να αποφανθεί επί των κατηγοριών περί πλαστογραφίας, καθόσον από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις ουδόλως προκύπτει ότι η ΑΔΑ έλαβε υπόψη τα επίμαχα έγγραφα.
- 53 Τρίτον, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η ΑΔΑ έλαβε την προσβαλλόμενη απόφαση λόγω της αδυναμίας της να εξακριβώσει με βεβαιότητα, μετά το πέρας της διοικητικής εξετάσεως, τα πραγματικά περιστατικά και τις σχετικές ευθύνες. Κατά

συνέπεια, η ΑΔΑ έλαβε υπόψη της τη μη συμβιβαστική στάση του προσφεύγοντος απλώς και μόνον ως πρόσθετο στοιχείο.

- 54 Τέλος, πρέπει να εξετασθεί ο ισχυρισμός περί αρνήσεως εργασίας, ο οποίος, κατά την ΑΔΑ, υπήρξε η αφορμή του επεισοδίου. Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει εκ προοιμίου ότι ενώπιόν του έχει ασκηθεί προσφυγή ακυρώσεως μόνον της αποφάσεως 8543, η οποία αφορά την απόρριψη της αιτήσεως αρωγής του προσφεύγοντος, και όχι του εγγράφου 8544, το οποίο αφορά την εξέταση των ισχυρισμών περί αρνήσεως εργασίας. Η κατωτέρω εξέταση αφορά συνεπώς μόνο το ότι στην απάντηση της ΑΔΑ της 1ης Ιουλίου 1994, με την οποία απορρίφθηκε η ένσταση του προσφεύγοντος, αναφέρεται ότι «το γεγονός ότι το επεισόδιο της 25ης Νοεμβρίου 1993 άρχισε όταν αρνηθήκατε, προβάλλοντας λόγους που δεν ήσαν ιδιαίτερα πειστικοί, να μεταφράσετε ένα κείμενο που σας ζήτησε ο Κ., το οποίο όμως στη συνέχεια μεταφράσατε χωρίς καμία διαμαρτυρία όταν σας το ζήτησε ο F., μπορεί επίσης να προστεθεί εδώ ως ένα από τα συνεκτιμώμενα στοιχεία».
- 55 Επ' αυτού το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, πρώτον, ότι από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο προσφεύγων δεν δέχθηκε να εκτελέσει μια εργασία που του είχε ζητήσει ο προϊστάμενός του.
- 56 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, όπως τόνισε η ΑΔΑ, οι εξηγήσεις που έδωσε ο προσφεύγων δεν είναι εκ πρώτης όψεως θεμιτές και ικανές να δικαιολογήσουν την άρνηση αυτή. Δεν μπορούν π.χ. να θεωρηθούν θεμιτές οι εξηγήσεις που αφορούν τις οικιακές εργασίες του προσφεύγοντος (πλύσιμο και σιδέρωμα, όπως ανέφερε ο ίδιος κατά την εξέτασή του). Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι πρέπει επίσης να απορριφθεί η δικαιολογία σχετικά με τις ημέρες άδειας, αφού ο προσφεύγων ούτε ζήτησε ούτε έλαβε εκείνη την ημέρα άδεια και, επιπλέον, είχε λάβει τρεις ημέρες άδεια την προηγούμενη εβδομάδα. Όσον αφορά τη δικαιολογία του ότι είχε ζαλάδες, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκόμισε κανένα ιατρικό πιστοποιητικό. Τέλος, όσον αφορά την πρόταση του προσφεύγοντος να ανατεθεί η μετάφραση σε άλλο μέλος της υπηρεσίας και να ανατεθεί στον ίδιο μια λιγότερο επείγουσα μετάφραση, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η άνιση κατανομή της εργασίας εντός μιας υπηρεσίας δικαιολογεί μεν το αίτημα του υπαλλήλου προς τον προϊστάμενο να του δοθούν εξηγήσεις, αλλά δεν νομιμοποιεί την άρνηση εργασίας. Κατά τα λοιπά, το Πρωτοδικείο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δήλωσε κατά την

εξετάσή του ότι κατά τις προηγηθείσες της λογομαχίας ημέρες «δεν είχε να κάνει τίποτα».

- 57 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι δεν μπορεί να προσαφθεί στην ΑΔΑ παράβαση του άρθρου 24, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ.
- 58 Κατά συνέπεια, το αίτημα ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του αιτήματος επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως για την ηθική βλάβη που ισχυρίζεται ο προσφεύγων ότι υπέστη λόγω των αποφάσεων και της συμπεριφοράς της ΑΔΑ

- 59 Κατά τον προσφεύγοντα, η εκ μέρους της ΑΔΑ παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει από το άρθρο 24, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ γεννά καταρχήν δικαίωμα ασκήσεως αγωγής προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης (προπαρατεθείσες αποφάσεις V. κατά Επιτροπής και Сагоппа κατά Επιτροπής), η οποία εν προκειμένω συνίσταται στο γεγονός ότι στον προσφεύγοντα δεν παρασχέθηκε καμία προστασία, πράγμα από το οποίο θα μπορούσε να συναχθεί ότι ο προσφεύγων ήταν συνυπαίτιος του επεισοδίου της 25ης Νοεμβρίου 1993 και δεν επέδειξε συμπεριφορά συνάδουσα προς υπάλληλο των κοινοτικών οργάνων.
- 60 Κατά το καού, το αίτημα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως πρέπει να απορριφθεί. Πρώτον, το καού ενήργησε αυστηρώς εντός των πλαισίων των υποχρεώσεών του· δεύτερον, ο προσφεύγων δεν απέδειξε καμία ηθική βλάβη συνιστάμενη σε προσβολή της υπολήψεώς του. Εν πάση περιπτώσει, η υποτιθέμενη ηθική βλάβη του προσφεύγοντος οφείλεται στη δική του συμπεριφορά, και ειδικότερα στην άρνησή του να δεχθεί φιλική διευθέτηση της διαφοράς.

- 61 Δεδομένου ότι κατά την εξέταση του ακυρωτικού αιτήματος δεν διαπιστώθηκε η ύπαρξη παραβάσεως του καθήκοντος αρωγής που υπείχε το Ελεγκτικό Συνέδριο βάσει του άρθρου 24 του ΚΥΚ, το αίτημα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως για την ηθική βλάβη που ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της αποφάσεως περί απορρίψεως της αιτήσεως αρωγής πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του αιτήματος επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως βάσει του άρθρου 24, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 62 Κατά το καθού, το αίτημα του προσφεύγοντος να υποχρεωθεί το Ελεγκτικό Συνέδριο να του καταβάλει χρηματική ικανοποίηση για τη βλάβη την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη από τη συμπεριφορά του ατόμου που εκστόμισε εναντίον του τις επίμαχες λέξεις είναι απαράδεκτο για δύο λόγους.
- 63 Πρώτον, το αίτημα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως το οποίο υπέβαλε ο προσφεύγων αποτελεί νέο αίτημα, υπό την έννοια ότι ουδέποτε διατυπώθηκε κατά τη διαδικασία που προηγήθηκε της ασκήσεως της προσφυγής-αγωγής. Όμως, στην περίπτωση την οποία αφορά το άρθρο 24, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, η βλάβη δεν προκύπτει από βλαπτική πράξη κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Κατά συνέπεια, έπρεπε να είχε υποβληθεί προηγουμένως αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.
- 64 Δεύτερον, με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, το καθού υποστηρίζει ότι η εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων αποτελεί προϋπόθεση για το παραδεκτό αγωγής αποζημιώσεως στηριζομένης στο άρθρο 24, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, υπό τον όρον ότι αυτά τα εθνικά ένδικα μέσα εξασφαλίζουν με αποτελεσματικό τρόπο την προστασία των ενδιαφερομένων προσώπων και ότι μπορούν να καταλήξουν στην αποκατάσταση της προβαλλομένης ζημίας (προπαρατεθείσα απόφαση Caronna κατά Επιτροπής, σκέψεις 32 και 33). Όμως, ο προσφεύγων ούτε απέδειξε ότι εξαντλήθηκαν τα εθνικά ένδικα μέσα ούτε προσκόμισε στοιχεία ικανά να

δημιουργήσουν σοβαρές αμφιβολίες ως προς την αποτελεσματικότητα της προστασίας που παρέχουν τα εθνικά ένδικα μέσα.

- 65 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο απαραδέκτου, ο προσφεύγων τονίζει ότι το αίτημα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποίησης κατά το άρθρο 24, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ εμπεριέχεται στη διοικητική ένσταση της 11ης Απριλίου 1994 ή τουλάχιστον αποτελεί εξυπακουόμενο παρεπόμενο αίτημα (διάταξη του Πρωτοδικείου της 28ης Ιανουαρίου 1993, υπόθεση T-53/92, Plette de Stachelski κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. ΙΙ-35, σκέψη 17). Επιπλέον, το καθού δεν μπορούσε να αγνοεί ότι ήταν δυνατόν να κληθεί, ως αλληλεγγύως ευθυνόμενο, να καταβάλει στον προσφεύγοντα χρηματική ικανοποίηση κατ' εφαρμογήν του άρθρου 24, δεύτερο εδάφιο (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Tesauigo στην υπόθεση 224/87, Koutchoumoff κατά Επιτροπής, επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 1989, Συλλογή 1989, σ. 110, σημείο 17 των προτάσεων).
- 66 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο απαραδέκτου, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η συνέχιση της ποινικής διαδικασίας που έχει κινηθεί ενώπιον των δικαστηρίων του Λουξεμβούργου κατά του Κ. εμποδίζεται από το γεγονός ότι ο Κ. δεν έχει δηλώσει στις αρμόδιες αρχές την τελευταία αλλαγή διευθύνσεως της κατοικίας του. Επομένως, η προστασία που παρέχει το εθνικό δίκαιο του Λουξεμβούργου είναι αναποτελεσματική, κυρίως λόγω των παράνομων ενεργειών του Κ.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 67 Κατά το άρθρο 113 του Κανονισμού Διαδικασίας, «το Πρωτοδικείο μπορεί οποτεδήποτε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το απαραδέκτο για λόγους δημοσίας τάξεως». Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο μπορεί να εξετάσει το παραδεκτό του αιτήματος του προσφεύγοντος χωρίς να χρειάζεται να εξετασθεί αν ο ισχυρισμός που προέβαλε το Ελεγκτικό Συνέδριο με το υπόμνημα ανταπαντήσεως αποτελεί νέο ισχυρισμό.
- 68 Με την προπαρατεθείσα απόφαση Caronna κατά Επιτροπής, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ότι προϋπόθεση του παραδεκτού της αγωγής με την οποία ο

υπάλληλος ζητεί την επιδίκαση αποζημίσεως ή χρηματικής ικανοποίησης, επικαλούμενος την επικουρική και εις ολόκληρον ευθύνη που προβλέπει το άρθρο 24, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, αποτελεί η εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων, εφόσον με τα μέσα αυτά εξασφαλίζεται η αποτελεσματική προστασία των ενδιαφερομένων ιδιωτών και μπορεί να επιτευχθεί η ανόρθωση της προβαλλομένης ζημίας ή η ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Επιπλέον, ο θιγείς υπάλληλος πρέπει να προσκομίσει στοιχεία αποτελούντα τουλάχιστον ενδείξεις ικανές να δημιουργήσουν σοβαρές αμφιβολίες ως προς την αποτελεσματικότητα της προστασίας που παρέχουν τα εθνικά ένδικα μέσα.

- 69 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε ότι έχει εξαντλήσει τα ένδικα μέσα του εθνικού δικαίου. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι ο προσφεύγων δεν παρέσχε στοιχεία αποτελούντα ενδείξεις ικανές να δημιουργήσουν σοβαρές αμφιβολίες ως προς την αποτελεσματικότητα της προστασίας που παρέχουν τα ένδικα μέσα του λουξεμβουργιανού δικαίου. Το γεγονός ότι το πρόσωπο κατά του οποίου στρέφεται η έγκληση άλλαξε κατοικία χωρίς να δηλώσει τη νέα διεύθυνσή του στις αρμόδιες αρχές μπορεί μεν να δημιουργήσει προβλήματα στην κίνηση της διαδικασίας, αλλά δεν αποτελεί επαρκές στοιχείο για τη δημιουργία σοβαρών αμφιβολιών ως προς την αποτελεσματικότητα της προστασίας.
- 70 Κατά συνέπεια, χωρίς να χρειάζεται η εξέταση του ετέρου λόγου απαραδέκτου, το αίτημα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποίησης βάσει του άρθρου 24, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 71 Κατά το καθού, η προσφυγή-αγωγή ασκήθηκε κακοβούλως και χωρίς εύλογη αιτία. Κατά συνέπεια, το καθού ζητεί να καταδικαστεί ο προσφεύγων στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

- 72 Ο προσφεύγων δεν δέχεται ότι άσκησε την προσφυγή κακοβούλως, καθόσον υπήρξε θύμα εξυβρίσεως και αντικείμενο διαφόρων πιέσεων και απειλών.
- 73 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο 88 του κανονισμού αυτού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Εντούτοις, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού, το Πρωτοδικείο μπορεί να καταδικάσει ακόμα και τον νικήσαντα διάδικο στην καταβολή των εξόδων στα οποία αναγκάστηκε να υποβληθεί ο αντίδικος, αν κρίνει ότι τα έξοδα αυτά προκλήθηκαν χωρίς εύλογη αιτία ή κακοβούλως.
- 74 Το Πρωτοδικείο θεωρεί, λαμβάνοντας υπόψη τις περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, ιδίως δε την έκταση του επεισοδίου που αποτέλεσε την αιτία της παρούσας υποθέσεως, τη διεξαγωγή της διαδικασίας και τη στάση του προσφεύγοντος, όταν η ΑΔΑ δεν ήταν σε θέση να διαπιστώσει με βεβαιότητα τα πραγματικά περιστατικά και τις σχετικές ευθύνες, ότι πρέπει να εφαρμοστεί το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας και να καταδικασθεί ο προσφεύγων στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή ως απaráδεκτη, καθόσον αφορά το αίτημα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως βάσει του άρθρου 24, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

- 2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή-αγωγή ως αβάσιμη.
- 3) Καταδικάζει τον προσφεύγοντα-ενάγοντα στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Briët

Vesterdorf

Potocki

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 28 Φεβρουαρίου 1996.

Ο Γραμματέας
H. Jung

Ο Πρόεδρος
C. P. Briët